



Λίγες μέρες, χωρίς ρολόι, χωρίς Μ.Μ.Ε., χωρίς στεριά, συντείνουν στο να θυμηθείς μερικές ξεχασμένες εικόνες. Εικόνες που συνήθως σβήνουν στη βουή της καθημερινότητας, στη δίνη των επιδιώξεων, στο βωμό της ανασφάλειας.

Εικόνες όπως ο καθαρός νυκτερινός έναστρος ουρανός που δεν είναι ούτε τόσο σκοτεινός, ούτε τόσο μακρινός,

όπως η λαμπρή φουρτούνα που φρεσκάρει το επιθαλάσσιο σύμπαν,

όπως ο επιβλητικός άνεμος που καθαρίζει τα πνευμόνια και απελευθερώνει το μυαλό.

Εικόνες που αναδύονται από το παρελθόν, συγκρούονται με το παρόν και χάνονται στο μέλλον,

που άλλοτε σε αποθαρρύνουν και άλλοτε σε γεμίζουν πίστη.

Εικόνες ενός βίου που ξεφτάει κάτω από την πίεση των δημιουργημένων αναγκών, των φτηνών φιλοδοξιών και των εσφαλμένων μοντέλων.

Αλλά τελικά, αυτό είναι το ταξίδι. Είναι το πέλαγος της ζωής, που όσο πιο συνειδητά τη διαπλέεις τόσο πιο πολύ το νοιώθεις, το ζεις.

Είναι πολύ περισσότερο η χαώδης θάλασσα της ελευθερίας και της γνώσης που δεν γίνεται να τη διασχίζεις χωρίς φουρτούνα,

δίχως αγωνία νόστο και πόνο.

Εξ' άλλου τι αξία θα είχε ένα τέτοιο ταξίδι;